

**„Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!”
(Evrei 13:8)**

SCRISOARE CIRCULARĂ

martie 1980

Dragi frați și surori, vă salut în Numele Domnului Isus Hristos.

Astăzi dorim să ne adâncim în studiul epistolei către Evrei 12:22, 23. *„Ci v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului Celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor...”*

La prima vedere se pare că apostolul Pavel ar prezenta Biserica desăvârșită în ceruri, și totuși ea era încă pe pământ. Apostolul Pavel era acela care primise descoperirea despre taina Bisericii până la desăvârșirea ei. Dumnezeu l-a folosit chiar pe el pentru a scrie despre adevărurile mai adânci, despre alegerea noastră dinainte, despre transformare și răpire.

Ceea ce însemna Moise pentru Biserica chemată afară – Israel din Vechiul Testament -, ar putea însemna apostolul Pavel pentru Biserica lui Dumnezeu din Noul Testament. În această prezentare vom încerca să arătăm fiecărui copil adevărat al lui Dumnezeu taina credinței, pe baza „dreptului de întâi născut”, astfel ca să nu mai rămână nici un loc pentru îndoială și necredință. În acest text biblic apare noțiunea „întâi născut”, în legătură cu Biserica Dumnezeului Celui viu.

Acum vrem să abordăm puțin această noțiune biblică. Dumnezeu a pus de la început un preț mare și binecuvântare deosebită pe cei întâi născuți. Făgăduința dată celor întâi născuți nu era legată într-adevăr de nici o condiție, ci se baza doar pe alegerea dinainte a lui Dumnezeu. Atunci când Dumnezeu a trimis pe Moise la domnitorul Egiptului, El i-a poruncit să spună în primul rând lui faraon fraza următoare: *„Așa vorbește Domnul: „Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut. Îți spun: „Lasă pe fiul Meu să plece...”* – Exod 4:22-23. Această formulare precisă: *„Așa vorbește Domnul”* a stat în Israel și în Biserica primară,

la începutul mesajului dumnezeiesc, pentru toți cei întâi născuți, și este valabil pentru toți fiii și fiicele lui Dumnezeu până la sfârșit. Poate că unii vor fi uimiți de faptul că Dumnezeu nu a privit în mod deosebit doar la fiii întâi născuți, ci a privit în același mod și la animalele întâi născute din turmă. Aceasta are o importanță cu totul deosebită, pentru că animalele întâi născute au fost aduse ca jertfă pentru întâii născuți ai Israelului.

„Să închini Domnului, Dumnezeului tău, pe orice întâi născut de parte bărbătească din cireada și turma ta. Să nu muncești cu întâiul născut al vacii tale, să nu tunzi pe întâiul născut al oilor tale. Să-l mănânci în fiecare an , tu și familia ta înaintea Domnului, Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege El.” – Deuteronom 15:19-20.

Poporul căruia Dumnezeu hotărâse de bună voia Lui dreptul de întâi născut, urma să aducă jertfe din animalele de parte bărbătească, cu precizarea *”pe întâiul născut”*, pentru împăcare și să fie mâncat într-un loc ales de El. Hristos, Mielul de jertfă al lui Dumnezeu, a dat de bună voie sângele și viața Sa, ca „Cel întâi născut”, pentru noi, și a zis: *„Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului, și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă. Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, are viața veșnică...”* – Ioan 6:53-54. Noi toți știm ce vrea să spună acest text. Cei mai mulți cititori ai Bibliei trec cu vederea această lucrare de căpătâi a întâiului născut, care a fost arătată deja la prima jertfă plăcută lui Dumnezeu: *„Abel a adus și el o jertfă de mâncare din oile întâi născute din turma lui și din grăsimea lor. Domnul a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui...”* – Geneza 4:4. Cine are o orientare duhovnicească, va vedea lumina în cel mai adânc întuneric. Abel, care poseda dreptul de întâi născut, a adus jertfe din oile întâi născute ale turmei sale. *„Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui.”* – Evrei 11:4. Nu era nevoie ca cineva să-l învețe pe Abel. În înțelesul biblic, credința nu este un cuvânt gol, cu care fiecare face ce vrea, ci este o descoperire primită de la Dumnezeu, a voii Sale. Numai pe această jertfă, care este adusă într-o astfel de credință, se odihnește bunăvoința lui Dumnezeu. Abel a devenit cel dintâi exemplu pentru toți întâii născuți. Domnul a privit cu plăcere spre

Abel, care a adus jertfe din oile întâi născute ale turmei sale. Ne amintim de cuvintele Domnului adresate lui Moise: „*Eu Mă îndur de cine vreau să mă îndur, și am milă de cine vreau să am milă!*” – Exod 33:19.

„... dar spre Cain și jertfa lui n-a privit cu plăcere. Cain s-a mâniat foarte tare și i s-a posomorât fața.” – Geneza 4:5. Ceea ce era invizibil în inima lui Cain, s-a oglindit pe fața lui. Ura, invidia și egoismul nu rămân ascunse, ci ele ies la suprafață și devin vizibile. Apoi citim acele cuvinte triste: „... Cain s-a ridicat împotriva fratelui său Abel și l-a omorât.” – Geneza 4:8.

De la început au existat două semințe și două linii diferite, despre care Domnul Isus a vorbit în Matei 13, în pilda cu semănătorul. În legătură cu acest text am putea aduce o mulțime de gânduri și texte biblice. Dar ca să nu ne îndepărtăm de la tema noastră despre „întâiul născut”, ne vom referi în continuare la relatarea despre Iacov și Esau. Despre fiii lui Isaac citim: „Iacov a zis: „Vinde-mi azi dreptul tău de întâi născut!” Esau a răspuns: „Iată-mă, sunt pe moarte; la ce-mi slujește dreptul acesta de întâi născut?” – Geneza 25:31-32.

Esau, cu certitudine, nu înțelesese nimic despre sensul și importanța dreptului de întâi născut. În ce privește moartea, Iacov trebuia și el să moară ca și ceilalți oameni. „Și Iacov a zis: „Jură-mi întâi.” Esau i-a jurat, și astfel și-a vândut dreptul de întâi născut lui Iacov.” – Geneza 25:33.

Ceea ce nu însemna nimic pentru unul, acel lucru însemna totul pentru celălalt. Așa cum știm, aceasta a fost o prezicere dumnezeiască. Iacov și Esau s-au născut ca gemeni în această lume. Deși Esau a apărut primul, Iacov îl ținea deja de călcâiul său. Când Rebeca a fost însărcinată, ea s-a dus și a întrebat pe Domnul, care i-a dat răspunsul următor: „Două neamuri sunt în pântecele tău”. Iacov, înșelătorul, era din fire liniștit, dar el știa ce voia și asta nu de la el însuși, ci prin harul lui Dumnezeu. Dacă cineva citește această relatare cu mintea și judecă firește, poate spune doar: „Întreaga relatare a fost o înșelăciune, el a înșelat pe fratele său”. Dar cel ce crede în alegerea dinainte, privește totul din perspectivă dumnezeiască. Cităm din nou pe apostolul Pavel, care prin descoperire dumnezeiască a privit acest adevăr biblic, despre relatarea cu Esau și Iacov: „Căci măcar că cei doi gemeni nu se născuseră încă, și nu făcuseră nici bine, nici rău, – ca să rămână în

picioare hotărârea mai dinainte a lui Dumnezeu, prin care se făcea o alegere, nu prin fapte, ci prin Cel ce cheamă, - s-a zis Rebecii: Cel mai mare va fi rob celui mai mic”–Rom.9:11-12.

Până aici putem fi de acord cu relatarea lui Pavel, dar dacă el se mai referă și la Maleahi și scrie: „*Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât*”, atunci cu greu mai putem înțelege. Cui nu-i vine atunci gândul și-și pune întrebarea: „Oare Dumnezeu a procedat bine?” Fiți fără grijă, toată lucrarea Lui este desăvârșită. Chiar în relatarea aceasta ne este arătată importanța dreptului de întâi născut în claritatea ei. Dumnezeu a stabilit totul dinainte, pe baza științei Lui atotcuprinzătoare și conform vocii Sale. EL știa cine va crede și cine nu va crede, cine va primi mântuirea și cine nu o va primi. Dreptul de întâi născut era strâns legat de binecuvântarea întâiului născut, care consta și în faptul că întâiul născut primea o parte îndoită din averea tatălui său, ca moștenire: „... *când își va împărți averile între fiii lui, nu va putea face întâi născut pe fiul aceleia pe care o iubește, în locul fiului aceleia pe care n-o iubește, și care este întâiul născut. Ci să recunoască de întâi născut pe fiul aceleia pe care n-o iubește, și să-i dea o parte îndoită din averea lui; căci fiul acesta este cel dintâi rod al puterii lui, și lui i se cuvine dreptul de întâi născut.*” - Deuteronom 21:16-17

În Geneza 27 putem citi prin ce modalitate și-a dobândit Iacov binecuvântarea întâiului născut de la tatăl său Isaac, care orbise, fiind foarte înaintat în vârstă. Ceea ce s-a întâmplat pare în ochii noștri un lucru respingător, însă în ochii lui Dumnezeu bine primit.

Isaac a spus următoarele în această binecuvântare: „Să-ți dea Dumnezeu roua din cer, și grăsimea pământului, grâu și vin din belșug! Să-ți fie supuse noroadele, și neamuri să se închine înaintea ta! Să fii stăpânul fraților tăi, și fiii mamei tale să se închine înaintea ta! Blestemat să fie oricine te va blestema, și binecuvântat să fie oricine te va binecuvânta.” – Geneza 27:28-29. Această binecuvântare, care practic era o prorocie, care a fost pronunțată sub inspirația directă a Duhului lui Dumnezeu, este valabilă și se împlinește și astăzi în legătură cu Israelul, cu urmașii lui Iacov. Cine binecuvântează pe Israel, este binecuvântat, însă cine-l blestemă, este blestemat. Ceea ce Dumnezeu a binecuvântat, rămâne binecuvântat pe veci. După ce Isaac sfârșise cu binecuvântarea lui Iacov, a venit și Esau la tatăl său.

Acesta l-a întrebat: „Cine ești tu?” și el a răspuns: „Eu sunt fiul tău cel mai mare, Esau”. Isaac s-a înspăimântat foarte tare. Dacă citim această relatare până la sfârșit, suntem adânc cutremurați. Isaac explică fiului său Esau că a împărțit deja binecuvântarea de întâi născut lui Iacov. *„Când a auzit Esau cuvintele tatălui său, a scos mari țipete, pline de amărăciune, și a zis tatălui său. „Binecuvântează-mă și pe mine, tată!”* – Geneza 27:34.

Se pare că, dintr-o dată, el a înțeles importanța și valoarea dreptului de întâi născut. Oare cum s-a simțit el când a primit răspunsul: *„Isaac a zis: „Fratele tău a venit cu vicleșug, și ți-a luat binecuvântarea. – Geneza 27:35”*

Mai întâi, Iacov a lăsat pe fratele său Esau fără dreptul de întâi născut, iar pe urmă i-a luat și binecuvântarea pentru întâiul născut. Cel ce face parte din gloata celor întâi născuți, va beneficia și de binecuvântarea deplină a lui Dumnezeu. Esau a spus apoi tatălui său: *„N-ai păstrat nici o binecuvântare pentru mine? ... N-ai decât această singură binecuvântare, tată?”* Și Esau a ridicat glasul și a plâns. Această relatare ne arată importanța dreptului de întâi născut. Dumnezeu binecuvântează pe mulți în diferite feluri, dar binecuvântarea de întâi născut este unică. Mulți vor relata în ziua aceea despre binecuvântări, dar după aceea ei vor plânge. Pentru Esau sosise ceasul trezirii, dar era deja prea târziu. Timpul binecuvântării trecuse. El pierduse prea mult timp cu alte lucruri firești. El a început să plângă tare. Sunt mulți care-L numesc pe Dumnezeu ca Tatăl lor, dar ei nu știu nimic despre dreptul de întâi născut al Bisericii adevărate a lui Dumnezeu. Ei nu râvnesc după binecuvântarea întâiului născut, da, ci o consideră ca fiind ceva mediocr, dar în momentul decisiv, aceasta le va lipsi. Atunci și ei vor plânge cu lacrimi amare. Și acum mulți își pierd timpul cu tot felul de lucruri, aparent biblice și religioase, dar nu iau în considerare pe „Așa vorbește Domnul!” pentru timpul acesta.

Noi am luat aminte la cele relatate despre Cain și Abel și am constatat că credința adevărată este o descoperire. Abel primise aceasta de la Dumnezeu. După ce Domnul primise cu bunăvoință jertfa lui, Cain a început să-l dușmănească. Un caz asemănător găsim în relatarea despre Iacov și Esau. Noi citim : *„Esau a prins ură pe Iacov, din pricina binecuvântării...”* – Geneza 27:41. Și aceasta mai

există astăzi printre frați, care numesc pe Dumnezeu ca tatăl lor, iar unul devine dușmanul celuilalt din pricina binecuvântării datorite de Dumnezeu.

În Iacov, care a fost tatăl celor douăsprezece seminții ale lui Israel, a fost preumbrită istoria mântuirii nou-testamentare, conform Planului și hotărârii lui Dumnezeu. Neamurile se situau în afara Planului divin de mântuire. Apostolul Pavel scria despre evrei: *„Ei sunt Israeliti, au înfierea, slava, legămintele, darea legii, slujba dumnezeiască, făgăduințele...”* Dumnezeu a orbit ochii poporului Israel, pentru ca noi să fim primiți și să avem o vedere duhovnicească. Ei au respins pe Hristos, Cel întâi născut, pentru ca nouă să ne fie creată posibilitatea să-L primim pe El. Înainte ca să ne ocupăm de această noțiune din perspectivă nou-testamentară, vrem să scoatem în evidență în mod deosebit pe Isus Hristos ca Cel întâi născut.

„Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi născut dintre mai mulți frați.” – Romani 8:29. Aceeași binecuvântare care se odihnea peste Isus Hristos, Cel întâi născut, este pregătită pentru orice întâi născut din același Duh, respectiv primirea dreptului de întâi născut. Noi nu vrem să ne ocupăm superficial de înfierea noastră, așa cum se întâmplă pretutindeni, ci dorim să facem parte din Biserica celor întâi născuți, după cum citim în Evrei 12. Cei întâi născuți au dreptul la o moștenire divină și ei au fost binecuvântați prin Domnul Isus Hristos.

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos.” – Efeseni 1:3.

Binecuvântații Domnului sunt purtătorii făgăduințelor divine; ei sunt moștenitorii lui Dumnezeu în Domnul Isus Hristos. Ei sunt născuți prin același Duh și primesc aceeași plinătate a Duhului Sfânt. *„Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Ava adică: Tată!”* – Romani 8:15.

În Evrei 9 citim despre jertfele care erau aduse în Vechiul Testament și apoi despre Hristos ca jertfa Noului Legământ: *„și a intrat odată pentru totdeauna, în Locul prea sfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare*

veșnică.” – Evrei 9:12. Sângele animalelor aducea numai o împăcare temporară, dar Hristos era Răscumpărătorul în persoană, despre care prorociseră prorocii, care ne-a adus răscumpărarea și mântuirea. „...*cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăța cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu!*” – Evrei 9:14.

În Vechiul Testament, mieii erau aduși ca ființe întâi născute și fără cusur, ca jertfă pentru o împăcare temporară pentru întâiul născut, Israel. Dar aici era Mielul lui Dumnezeu fără cusur, Cel întâi născut, Fiul lui Dumnezeu care a vărsat sângele Lui divin odată pentru totdeauna. Pe Golgota a avut loc o răscumpărare desăvârșită pentru toți întâii născuți, care vor ajunge la desăvârșire: „*Căci printr-o singură jertfă, El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți*”. – Evrei 10:14. Toți cei întâi născuți sunt răscumprați de El, curățați prin sângele Lui, sfințiți prin adevărul descoperit al Cuvântului Său, prin Duhul, și desăvârșiți în El. Noi ne odihnim în mărirea lucrare de răscumpărare a lui Dumnezeu. „*El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui.*” Iac. 1:18.

Mielul lui Dumnezeu, care era fără cusur, ne-a răscumpărat pe noi care suntem în felul lui Iacov. EL, Cel fără păcat, ne-a dăruit iertare prin har și dreptul de întâi născut. EL și-a dat trupul Lui omenesc, sângele Său divin, dar așa cum este scris: „*prin Duhul cel veșnic*”. Această putere a Duhului cel veșnic este aceea care naște în noi această viață nouă. Făgăduința Tatălui, botezul cu Duhul Sfânt, despre care vorbise Domnul nostru Isus, este binecuvântarea pentru întâii născuți. Fiecare credincios are dreptul la această binecuvântare de la Rusalii încoace: „... *și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru*”. – Romani 8:23.

Cei întâi născuți primesc pe Duhul Sfânt ca cel dintâi rod. Aceasta este binecuvântarea dumnezeiască pentru cei întâi născuți. Cel ce posedă cu adevărat plinătatea Duhului, va avea și aceleași rezultate supranaturale ce decurg din această trăire. Noi putem citi despre aceasta în 1Cor. 12 și 14. Aici nu vorbim despre o credință verbală, teoretică, ci despre posesia practică a lucrurilor făgăduite de

Dumnezeu. Deși pe Golgota a avut loc o răscumpărare veșnic valabilă, noi totuși așteptăm această răscumpărare a trupului, adică transformarea trupurilor noastre muritoare. *„Chiar în cortul acesta deci, gemem apăsăți; nu că dorim să fim dezbrăcați de trupul acesta, ci să fim îmbrăcați cu trupul celălalt peste acesta, pentru ca ce este muritor în noi, să fie înghițit de viață. Și cel ce ne-a făcut pentru aceasta, este Dumnezeu, care ne-a dat arvuna Duhului.”* – 2Cor. 5:4-5.

Toți acei ce posedă dreptul de întâi născut, primesc făgăduința Tatălui – binecuvântarea celor întâi născuți – în același mod cum a avut loc în Biserica primară în ziua de Rusalii și după aceea. Duhul este arvuna, suportul, dreptul la transformarea trupului nostru. Ceea ce s-a întâmplat cu Hristos, Cel întâi născut, se va întâmpla cu toți cei care îi aparțin ca și copiii întâi născuți *„... dar fiecare la rândul cetei lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos.”* – 1Cor. 15:23.

Așa cum s-a împlinit fiecare făgăduință a Cuvântului referitoare la Hristos, Capul Bisericii, tot așa se va împlini fiecare făgăduință cu toate mădularele care formează Trupul Lui. Destinația noastră definitivă este transformarea totală în chipul Său. Așa de sigur cum El a primit un trup de înviere și a fost înălțat în mărime, tot așa de sigur vor fi transformate și trupurile noastre muritoare, pentru a putea fi înălțați să-l întâmpinăm la venirea Lui. *„Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi.”* – Romani 8:11.

De la înființarea Bisericii nou-testamentare, apostolii și epistolele scrise de ei ne stau la dispoziție ca o mărturie de la Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu va lucra în timpul sfârșitului încă o dată în același mod, prin aceleași daruri și slujbe ca și atunci. Teoretic, unii vor avea păreri diferite în problema primirii Duhului Sfânt, însă în practica dumnezeiască totul se va manifesta având aceleași efecte. În ceea ce face Dumnezeu, nu se schimbă nimic. Pentru aleșii lui Dumnezeu, cei întâi născuți și aleși dinainte, Duhul Sfânt este pecetea lui Dumnezeu – Efeseni 1:13: *„Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El, și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit.”* și *„El ne-a și pecetluit, și ne-a pus*

în inimă arvuna Duhului.” – 2Corinteni 1:22, - nu doar o pecete, ci pecetea Lui, nu doar un duh, ci Duhul Său. Aici se are în vedere Biserica celor ce sunt scriși în ceruri, cei întâi născuți, care au fost aleși înainte de întemeierea lumii, ca fii și fiice ai lui Dumnezeu. Oriunde va avea loc o revărsare a Duhului, cei răscumpărați vor fi botezați într-un singur trup. Această lucrare nu este doar un botez al Duhului, ci și un botez cu foc, prin care toate mădulele sunt contopite într-o unitate deplină, devenind un organism viu în Trupul lui Isus Hristos. Conform Romani 5:5, dragostea lui Dumnezeu va fi turnată prin Duhul Sfânt în inimile noastre. Desăvârșirea Bisericii celor întâi născuți se va împlini în dragostea dumnezeiască. Dragostea lui Dumnezeu este legătura desăvârșirii, care nu poate fi ruptă de nimeni. Pentru faptul că ne-am apropiat așa de mult de revenirea Domnului Isus Hristos, când putem să ne așteptăm oricând la transformarea și răpirea noastră, ar trebui să citim zilnic, dacă este posibil, 1Corinteni 13 și să cerem ajutor de la Dumnezeu, pentru ca El să transforme Cuvântul Său, prin noi, în fapte.

Amin!

La început am citit Cuvântul din Osea: *„Cine este înțelept să ia seamă la aceste lucruri! Cine este priceput să le înțeleagă!... Căci căile Domnului sunt drepte, și cei dreپți umblă pe ele, dar cei răzvrătiți cad pe ele.”* În continuare, vom urmări umblarea celor dreپți și împotrivirile celui rău prin slujitorii lui.

Căile Domnului sunt drepte întotdeauna, și numai căile oamenilor sunt strâmbe. Dumnezeu a făcut de cunoscut lui Moise căile Sale și Israelului lucrarea Sa. Dumnezeu a descoperit atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, poporului Său calea pe care trebuia să umble. Așa după cum am citit, cei dreپți umblă pe această cale dumnezeiască, dar cei răzvrătiți vor cădea pe ea. Dacă Dumnezeu ne face de cunoscut căile Sale prin Cuvântul Său descoperit, atunci El se și îngrijește ca noi să putem umbla în ascultare pe ele, fără ca să ne abatem al dreapta sau la stânga. Dar dușmanul sufletelor noastre nu va privi liniștit când Dumnezeu călăuzește poporul Său pe calea Sa spre țintă. De la început, satan nu a lăsat nimic neîncercat, cu scopul de a devia poporul lui Dumnezeu de pe calea Domnului. El a încercat aceasta

încă de la primii oameni, și nu va înceta până la sfârșit. Mai întâi, trebuie să recunoaștem din Scriptură calea Domnului cea dreaptă și desăvârșită. Mulți oameni umblă pe căi proprii, și sunt de părere că se află pe calea Domnului. În prorocul Isaia 40:3 citim: *„Un glas strigă: „Pregătiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeu nostru!”* În capitolul 42:16 scrie: *„Voi duce pe orbi pe un drum necunoscut de ei, îi voi povățui pe cărări neștiute de ei; voi preface întunericul în lumină, înaintea lor, și locurile strâmbe în locuri netede: iată ce voi face, și nu-i voi părăsi.”*

În capitolul 62:10-11a scrie: *„Treceți, treceți pe porți! Pregătiți o cale poporului! Croiți, croiți drum, dați pietrele la o parte! Ridicați un steag peste popoare! Iată ce vestește Domnul până la marginile pământului...”*

Și în timpul nostru a răsunat Cuvântul Domnului pe întreg pământul, pentru ca să arate oamenilor calea descoperită a lui Dumnezeu, pentru ca ei să umble în smerenie pe ea.

În Faptele apostolilor 13:1-4 citim despre trimiterea lui Pavel și Barnaba. Acolo scrie: *„Barnaba și Saul, trimiși de Duhul Sfânt... au plecat.”* Acești doi bărbați au plecat, prin urmare, și au vestit Cuvântul lui Dumnezeu. Pe drum au întâlnit un om numit Elima, care li s-a împotrivit și căuta să abată pe un dregător de la credință. Elima era un vrăjitor. În versetul 9 este scris: *„Atunci Saul, care se mai numește și Pavel, fiind plin de Duhul Sfânt, s-a uitat țintă la el, și a zis: „Om plin de toată viclenia și de toată răutatea, fiul dracului, vrăjmaș al oricărei neprihăniri, nu mai încetezi tu să strâmbi căile drepte ale Domnului?”* – Faptele apostolilor 13:9-10.

Acesta era un cuvânt sever, pe care apostolul Pavel trebuia să-l pronunțe prin Duhul Sfânt. În aceste cuvinte nu mai găsim nimic dintr-un ton blând și amabilitate. Duhul Sfânt se va adresa întotdeauna cu toată tăria și asprimea, când este vorba despre Adevărul lui Dumnezeu, când unii oameni nu lasă Cuvântul așa cum l-a descoperit Dumnezeu. Adresarea prin cuvintele „fiul dracului” dovedește deja cine era omul acela, despre care Pavel zicea că este plin de răutate și minciună, un dușman al Adevărului, care strâmbă căile drepte ale Domnului.

În prorocul Osea ni se pune întrebarea: *„Cine este înțelept ca să înțeleagă? Căile Domnului sunt drepte și cei drepecți umblă pe ele!”*

Orice om care se află pe calea Domnului, ca un urmaș al lui Isus, se va apleca din inimă sub Cuvântul lui Dumnezeu. Lui i se va arăta cu claritate calea dreaptă a Domnului, încât el va putea să umble pe aceasta. De fiecare dată când Dumnezeu a descoperit căile drepte ale Domnului prin slujitorii Săi, nu a lipsit nici tipul acela de oameni folosiți de cel rău pentru a strâmba căile drepte ale Domnului. Dar din prorocia lui Osea rezultă că cei drepti vor umbla pe căile drepte ale Domnului, iar cei răzvrățiți vor cădea pe ele.

Ce este calea dreaptă a Domnului pentru Biserica nou-testamentară? Poate voi reuși să numesc aici primii pași de pe calea aceasta, citând din Fapte 2, de la versetul 38: „*Pocăiți-vă*”, *le-a zis Petru...*” Acesta este primul pas de pe această cale dreaptă a Domnului. Așa trebuie să arate începutul. Nu e posibil ca să pășești așa de simplu pe această cale dreaptă, împovărat cu păcate și nedreptate. Mai întâi trebuie lucrată o pocăință și o întoarcere în inimile oamenilor, lucrată prin Duhul Sfânt. Cel ce dorește să umble pe calea Domnului, trebuie să înceapă bine de la început, și anume în modul corect. Aici ne este arătată calea pe care trebuie să umble oamenii, cu credincioșie. După revărsarea Duhului Sfânt, oamenii s-au adunat la Ierusalim. Cuvântul vorbit a intrat în inimile lor, iar ei au rămas străpunși și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: „*Fraților, ce să facem?*” Apostolul Petru le-a răspuns: „*Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre...*”

Nicăieri în Biblie nu scrie ca să botezăm copii mici, pentru că aici vorbește apostolul Petru, prin descoperirea Duhului Sfânt, către oameni în vârstă, care se adunaseră la Ierusalim.

„*Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele Domnului Isus Hristos, spre iertarea păcatelor.*”

Un sugăr nu poate să se întoarcă la Dumnezeu, nu poate să ceară iertarea păcatelor, și nici nu poate cere botezul în Numele Domnului Isus Hristos.

Iubiți frați, noi putem vedea deja cum au fost strâmbate căile Domnului, cum au fost anulate poruncile Domnului și cum s-au străduit oamenii să găsească rezolvări omenești. Ca rezultat al acestor eforturi omenești, există azi oameni în toată lumea care se numesc creștini, care însă n-au nimic comun cu Domnul Isus Hristos și nici nu

sunt pregătiți ca să umble pe căile drepte ale Domnului și să-I slujească.

Pavel numise pe acel om care căuta să strâmbे căile Domnului, un fiu al dracului și un dușman al adevărului, plin de minciună și înșelăciune. Cum ar numi el azi pe oamenii aceia care au strâmbat căile Domnului? Acest om, despre care spunea apostolul Pavel aceste cuvinte aspre, erau un vrăjitor. Același Pavel scrie în Galateni 3:1: „*O, Galateni nechibzuiți! Cine v-a fermecat pe voi, înaintea cărora a fost zugrăvit Isus Hristos ca răstignit?*”

În versetul 3, el scrie: „*Sunteți așa de nechibzuiți? După ce ați început prin Duhul, vreți acum să sfârșiți prin firea pământească?*”

Apostolul Pavel întreba pe galateni: „*Cine v-a fermecat?*” În prorocul Ieremia 6:16 scrie: „*Așa vorbește Domnul: „Stați în drumuri, uitați-vă, și întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună: umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!” Dar ei răspund: „Nu vrem să umblăm pe ele!”* Același cuvânt ni-l adresează Domnul nouă în timpul acesta: „*Liniștiți-vă și uitați-vă, apropiați-vă de Mine, întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună, care este calea mântuirii*”. Numai atunci avem făgăduința că vom găsi odihnă pentru sufletele noastre, doar dacă umblăm pe calea stabilită de Dumnezeu, pentru că numai calea Lui este calea mântuirii. Căile omenești sunt căile nenorocirii. În acest cuvânt suntem chemați ca să cercetăm cărările cele vechi și să ne ținem de calea mântuirii, ca să putem umbla pe căile lui și să găsim odihnă pentru sufletele noastre.

Iubiți prieteni, niciodată nu veți ajunge la odihna adevărată în Dumnezeu dacă nu veți primi din toată inima Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu, și astfel să umblați pe calea Domnului. În textul din Ieremia 6:16 am auzit despre cercetarea și despre umblarea pe calea mântuirii. În versetul următor scrie: „*Am pus niște străjeri peste voi: „Fiți cu luare aminte la sunetul trâmbiței!” Dar ei răspund: „Nu vrem să fim cu luare aminte!”*”

„*De aceea ascultați neamuri, și luați aminte la ce li se va întâmpla, adunare a popoarelor!*”

Ascultă și tu, pământule! Iată, voi aduce peste poporul acesta o nenorocire, care va fi rodul gândurilor lui, căci n-au luat aminte la Cuvintele Mele, și au nesocotit Legea Mea.” – Ieremia 6:17-19.

Iubiți prieteni, dacă sunteți chemați și aleși de Dumnezeu, atunci veți asculta ceea ce are Dumnezeu de spus în Cuvântul Său. Dumneavoastră nu vă veți interesa de hotărâri și învățături tâlcuite de oameni, ci veți cerceta Planul Său și ceea ce Dumnezeu a spus în Cuvântul Său. Numai pe calea aceasta dumnezeiască veți ajunge la țintă. Toate celelalte lucruri sunt imitații și înșelătorii omenești, și vor avea ca rezultat neliniște și pierzare.

Cum arată calea dreaptă a Domnului putem citi cu toții, fiecare personal, în Biblie. Trebuie să aibă însă loc o întoarcere deplină, o pocăință adâncă de la viața fără Dumnezeu. Dacă pocăința a fost corectă, atunci cu siguranță ne vom boteza, respectiv fiecare va fi botezat în Numele Domnului Isus Hristos, spre iertarea păcatelor.

Confirmarea dumnezeiască constă în faptul că noi vom primi darul Duhului Sfânt. În Fapte 2:39 scrie: *„Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru.”*

În versetul 40 citim: *„Și, cu multe alte cuvinte, mărturisea, îi îndemna, și zicea: „Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos.”*

Același lucru se întâmplă în timpul acesta. Fie ca aceste cuvinte să atingă și inima dumneavoastră și să primiți îndemnul insistent, cu seriozitate, de a vă mântui din mijlocul acestui neam, să recunoașteți calea mântuirii și să umblați pe ea în ascultare, pentru că și pentru dumneavoastră este valabilă făgăduința, așa cum este scris: *„... și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru”*. Nu rămâneți deci nehotărâți, ci veniți în ceasul acesta la Domnul. EL vă va descoperi căile Sale prin Cuvântul Său descoperit și vă va introduce prin Duhul Sfânt, în adevărul Cuvântului Său.

În versetul 41 citim: *„Cei ce au primit propovăduirea Lui, au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăos aproape trei mii de suflete.”*

Doresc ca Dumnezeu să dăruiască har, ca prin această predică să fie cuprinse mai mult de trei mii de suflete, care fiind cuprinse, vor ajunge la credința deplină în Isus Hristos, prin pocăința asupra păcatelor, a botezului în Numele Domnului Isus Hristos spre iertarea păcatelor, și apoi să primească darul Duhului Sfânt.

Iubiți ascultători, aceasta este calea cea dreaptă și biblică. Acum

puteți cerceta și verifica cu ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu, dacă dumneavoastră vă aflați și umblați pe calea cea dreaptă.

În 2Petru 2:15 citim. *„După ce au părăsit calea cea dreaptă, au rătăcit și au urmat calea lui Balaam, fiul lui Bosor, care a iubit plata fărădelegii.”* Și cuvântul acesta este o avertizare serioasă: *„După ce au părăsit calea cea dreaptă, au rătăcit...”*, așa citim în Cuvântul lui Dumnezeu. Orice om care părăsește calea Domnului, va cădea și va rătăci. În Cuvântul acesta ne este prezentat Balaam, un om care s-a ridicat împotriva lui Israel. Biblia relatează în Vechiul Testament despre acest individ, iar în Noul Testament apostolii se referă de mai multe ori la această diversiune, chiar și în Apocalipsa este pomenită această învățătură, pretins profetică.

De fiecare dată când Dumnezeu a descoperit calea Sa cea dreaptă pentru poporul Său, nu au lipsit nici oamenii care au pornit pentru a pune piedici poporului Domnului și să-i provoace căderea. În epistola lui Iuda, Balaam este pomenit din nou, și anume în versetul 11. Aici citim: *„Vai de ei! Căci au urmat pe calea lui Cain! S-au aruncat în rătăcirea lui Balaam, din dorința de câștig! Au pierit într-o răscoală ca a lui Core!”*

Aceștia sunt oameni care se ospătează fără rușine la mesele de dragoste ale fraților, *„... se îndoapă de-a binelea, niște nori fără apă, mânați încoace și încolo de vânturi, niște pomi tomnatici fără rod, de două ori morți, dezrădăcinați, niște valuri înfuriate ale mării, care își spumegă rușinile lor, niște stele rătăcitoare, cărora le este păstrată negura întunericului pentru vecie.”* – Iuda 12,13.

Acest Cuvânt vorbește despre oameni care participă la mesele de dragoste ale credincioșilor, care însă umblă pe calea lui Cain. Ce se înțelege prin calea lui Cain? Cain și Abel au fost primii frați pomeniți în Biblie. După cum se vede, ei aveau o natură diferită. În exterior, ei erau religioși amândoi, pentru că amândoi construiseră câte un altar și amândoi au adus jertfe. Dar când jertfa lui Cain nu a fost primită, s-a născut ura și pizma în inima sa și el a omorât pe fratele său Abel. Despre Cain se spune că era de la cel rău. El devenise primul ucigaș de pe pământ. Prin urmare, dacă vorbim aici despre oameni care participă la mesele de dragoste, și care umblă pe calea lui Cain, atunci avem de-a face cu niște frați care stau cu frații adevărați, într-o relație ca și a lui Cain cu Abel. Semnul lor este că ei poartă în inimile lor ură

și pizmă, ucigând (privind duhovnicește lucrurile) pe frații a căror jertfă a fost primită de Dumnezeu. Al doilea semn care însoțește pe acești frați constă în umblarea lor după câștig, și, în felul acesta, ei sunt asemenați cu Balaam.

Acest Balaam pretindea că el are ochi deschiși, că aude cuvintele lui Dumnezeu și cunoaște planurile Celui Prea Înalt. Acum vrem să vedem însă cine era acest Balaam și unde a încălcat el Cuvântul Domnului, încât s-a rătăcit. Eu vă rog să citiți în Numeri 22 până la 24. Balaam nu făcea parte din poporul Israel; Dumnezeu nu-l chemase la nici o lucrare și nici nu-l însărcinase în mod deosebit. El apăruse de-abia după ce Dumnezeu scosese poporul Său din Egipt prin prorocul Său Moise. Moise era chemat anume pentru această lucrare. Domnul i se descoperise într-un foc vizibil și îl însărcinase într-un mod unic pentru timpul acela, pentru a elibera poporul Israel din robie și asuprire, din Egipt. Moise posedea Cuvântul descoperit al Domnului. El era prorocul trimis și legitimat de Dumnezeu pentru poporul Israel. Moise era deci cu poporul eliberat pe drum înspre țara făgăduită. Dar în timpul respectiv se ridicase un bărbat cu numele Balaam, pe care nu Dumnezeu îl chemase, ci Balac. De asemenea, Balac nu făcea parte din poporul Israel; el nu vroia ca acești răscumpărați ai Domnului să treacă prin țara lui. El a chemat pe Balaam, pentru ca acesta să blesteme poporul Israel - era un specialist în blesteme.

În Numeri 22:12 scrie: *„Dumnezeu a zis lui Balaam. „Să nu te duci cu ei; și nici să nu blestemi poporul acela, căci este binecuvântat.”*

Dacă Balaam era un proroc adevărat al lui Dumnezeu, atunci lui i-ar fi fost de-ajuns acest cuvânt. El ar fi respins pe trimișii lui Balac cu un refuz categoric, pentru că Domnul îi interzise ca să meargă cu ei. Din cuvintele lui Balaam reiese un refuz doar de pe buzele lui, dar în interior el nu acceptase ceea ce Dumnezeu îi vorbise. Balac a mai trimis o dată înalți demnitari la el, și el a întrebat din nou pe Dumnezeu, după ce Domnul i-a spus să nu meargă.

În versetul 18, el a zis din nou trimișilor lui Balac: *„Să-mi dea Balac chiar și casa lui plină de argint și aur, și tot n-aș putea să fac nici un lucru, fie mic, fie mare, împotriva poruncii Domnului, Dumnezeului meu.”*

El a făcut un rău mare mergând cu trimișii lui Balac. Cine citește

cuvintele lui are impresia că Balaam a vorbit sincer sută la sută, dar dacă citim textele din Noul Testament, noi primim un răspuns la întrebările noastre.

Câți bărbați din timpul nostru, care pretind că au o responsabilitate legată de lucrarea lui Dumnezeu, spun oamenilor din subordinea lor că ei, pentru nimic în lume, nu ar putea încălca Cuvântul Domnului, și că ei doresc sincer să lucreze și să trăiască după Cuvântul Domnului. Însă cuvintele nu sunt suficiente. Trebuie să fie clar și descoperit faptul dacă aceste cuvinte au fost rostite înaintea lui Dumnezeu sau dacă ele au fost doar pronunțate cu buzele. Moise a fost prorocul trimis de Dumnezeu cu voia descoperită a lui Dumnezeu pentru timpul acela. Drumul pe care mergea poporul Israel era drumul lui Dumnezeu. Aici se ridicase un bărbat care la început dădea impresia că el face numai voia lui Dumnezeu, dar care, practic, nu cunoștea deloc voia lui Dumnezeu pentru poporul Său în timpul acela. De unde era să știe el și să cunoască voia lui Dumnezeu, din moment ce Dumnezeu descoperise voia Sa lui Moise? Ca atare, noi ne rugăm Domnului Dumnezeului nostru ca El să dăruiască poporului Său înțelepciune și cunoștință în legătură cu lucrarea Sa, să facă de cunoscut cui i-a descoperit El Cuvântul și voia Lui pentru poporul Său în timpul acesta, ca și atunci lui Moise. Dumnezeu să ne mărească harul ca să fie descoperiți și acei ce se comportă într-un loc sau altul ca proroci, în felul lui Balaam, cu intenția de a pune piedici în calea poporului lui Dumnezeu și să-l ducă la cădere, și aceasta numai pentru faptul că ei nu au luat în considerare Cuvântul profetic pentru timpul acesta. Binecuvântarea Domnului să vină peste toți în Numele Domnului Isus.

În continuare, vom citi din prorocul Mica, capitoul 3:5-8: *„Așa vorbește Domnul despre prorocii care rătăcesc pe poporul Meu, care, dacă au de mușcat ceva cu dinții, vestesc pacea, iar dacă nu li se pune nimic în gură, vestesc războiul sfânt. Din pricina aceasta, va veni noaptea peste voi... fără nici o vedenie! Și întunericul... fără nici o prorocie! Soarele va asfinți peste acești proroci, și ziua se va întuneca peste ei! Văzătorii vor fi dați de rușine, ghicitorii vor roși, toți își vor acoperi barba; căci Dumnezeu nu va răspunde. Dar eu sunt plin de putere, plin de duhul Domnului, sunt plin de cunoștința dreptății și de vlagă, ca să fac cunoscut lui Iacov nelegiuirea lui, și lui Israel păcatul lui.”*

Prin cuvântul citat, vrem să continuăm cu aceeași temă. Din cele citite, rezultă că se vor ridica bărbați care se vor pretinde și prezenta ca proroci. Totuși, ei vor duce poporul în rătăcire. Noi am luat deja unele exemple din Scriptură pentru a arăta că, întotdeauna când Dumnezeu trimite pe slujitorul Său adevărat cu cuvântul Său descoperit, se ridică în același timp și niște bărbați care la fel vorbesc despre o chemare deosebită a lor, însă ei nu posedă Cuvântul descoperit. Noi am vorbit deja despre Moise și Balaam. Balaam nici nu făcea parte din poporul care a fost scos din Egipt. El nu avea nici o înțelegere cu privire la lucrurile pe care Dumnezeu le făcuse prin slujba lui Moise în Egipt, în mijlocul poporului Israel. Domnul S-a pus în drumul lui Balaam, cu sabia scoasă. Dar Balaam a ocolit pe Domnul.

În locul acesta, doresc să mă refer din nou la timpul nostru. Așa cum a avut Dumnezeu atunci pe Moise, căruia Domnul i-a descoperit Cuvântul Său pentru timpul acela, așa a avut Dumnezeu în timpul acesta pe fratele Branham, căruia El i-a putut descoperi Cuvântul Său. Acest lucru nu-l poate tăgădui nimeni care știe ce a făcut Domnul prin această slujbă. Poporul lui Dumnezeu trebuia să fie călăuzit și acum afară din robia omenească și din sclavie, prin semne mari și minuni, pentru a-L sluji pe Dumnezeu din toată inima, ca un popor eliberat. Oricărui Balaam din timpul acesta, Dumnezeu i se va pune în cale. Cine va îndrăzni să blesteme poporul lui Dumnezeu, care a fost binecuvântat de Dumnezeu? Cine va îndrăzni să schimbe căile drepte ale Domnului? Dumnezeu Se va pune în calea oricui se va ridica pentru a duce poporul lui Dumnezeu în rătăcire. Însărcinarea pe care o avea Balaam nu era de la Dumnezeu, ci de la un om, de la Balac, în timp ce Moise primise însărcinarea de la Dumnezeu. Așa s-a întâmplat și în timpul nostru. Dumnezeu a trimis pe fratele Branham pentru a călăuzi poporul lui Dumnezeu în timpul acesta pe calea cea dreaptă a Domnului. Însă noi mai vedem cum se ridică un Balaam după altul, adică bărbați care caută să joace un rol deosebit printre subordonații lor, și ei cer poporului să zădărnicească prin practica lor ceea ce Dumnezeu a făcut cu adevărat în timpul acesta. Ei însă vorbesc ca Balaam: „Numai ceea ce îmi va descoperi Dumnezeu, voi spune”. Da, din gura lor poți auzi: „Noi trebuie să ne ținem de Cuvânt”. De cuvântări smerite nu se duce lipsă, la fel și de intenții bune. Însă cine

nu ia în considerare ceea ce Dumnezeu a făcut în timpul acesta, este lovit cu orbire, chiar dacă el pretinde a fi proroc sau păstor, sau că ar poseda o altă slujbă într-o biserică.

Ce folos pentru Balaam că Domnul îi vorbise? Ce folos pentru un om care pretinde același lucru? Balaam, cu certitudine, auzise despre chemarea supranaturală și despre toate semnele și minunile pe care le făcuse Dumnezeu prin Moise. Același lucru se întâmplă și se repetă din nou în timpul nostru. Nu este necunoscut faptul că Dumnezeu S-a descoperit în mod supranatural în timpul acesta, precum a făcut-o în timpul lui Moise. Numai cel ce este lovit cu orbire, nu vede. Numai cine nu face parte din poporul Domnului, nu recunoaște această lucrare.

În Numeri 23, încă de la început scrie că Balac trebuia să-i construiască lui Balaam șapte altare și să jertfească șapte viței și șapte berbeci. Numărul șapte este numărul desăvârșirii dumnezeiești. Balaam știa, după cum reiese din context, câte ceva despre Dumnezeu. În loc de blestem, Domnul a pus cuvintele Sale în gura lui, dar toate acestea nu au schimbat cu nimic planul lui Balaam, intenția lui de a duce poporul lui Dumnezeu în rătăcire.

În Apocalipsa 2:14, Domnul se referă încă o dată la Balaam. *„Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam, care a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor, și să se dedea la curvie.”*

Legătura firească, prin curvie, și amestecul între israeliți și moabiți s-a înfăptuit prin Balaam. Acesta era motivul pentru care mânia lui Dumnezeu a venit peste poporul lui Israel. Dacă privim la desfășurarea spirituală din timpul acesta, atunci trebuie să admitem că Dumnezeu desparte pe poporul Său. El poruncește să ieșim din tot ce nu este de la Dumnezeu, ca să nu devenim părtași la păcatele celor ce nu merg pe căile drepte ale Domnului.

În epistola lui Iuda, versetul 11, este scris despre răscoala lui Core, care a ajuns împreună cu gloata lui la pierzare. Există deci trei semnalmente care-i caracterizează pe acei ce se revoltă împotriva lui Dumnezeu și a Cuvântului Său descoperit. În primul rând s-a vorbit despre calea lui Cain; în al doilea despre plata fărâdelegii și dorința de câștig – rătăcirea lui Balaam, în al treilea rând despre răscoala lui

Core. Core făcea parte din acei ce au ieșit din Egipt. El era de părere că nu numai Moise este o unealtă în mâna lui Dumnezeu, ci și el dorea să ocupe o slujbă tot așa de mare, fără să fie însă însărcinat. În loc să aștepte, să vadă dacă Dumnezeu îi va da o însărcinare, el a devenit un împotrivor și s-a răsculat împotriva lui Moise, omul trimis de Dumnezeu. Istoria se repetă tot timpul. Cuvântul lui Dumnezeu descrie astfel de oameni în epistola lui Iuda, în vers. 12-16. În vers.17 citim îndemnul: „*Dar voi, prea iubiților, aduceți-vă aminte de vorbele vestite mai dinainte de apostolii Domnului nostru Isus Hristos.*”

În timpul din urmă se vor ridica batjocoritori care vor trăi după poftele lor nelegiuite; ei dau naștere la dezbinări. Sunt oameni supuși poftelor firii, care n-au Duhul. Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care a avut în toate timpurile pe slujitorii Săi credincioși, pe care El se putea baza. Astfel, noi nu trebuie să deznădăjduim, pentru că nu numai oamenii lucrează în timpul acesta, ci însuși Dumnezeu lucrează în acest timp. Ar fi bine dacă ne-am ocupa în principal cu ceea ce Dumnezeu a făgăduit pentru timpul acesta și ceea ce încă face El azi. Dumnezeu a făcut totul. EL ne-a adus Cuvântul Său prin descoperirea Duhului, prin slujitorul și prorocul Său William Branham, arătându-ne Planul Său de mântuire. Cel ce nu se ține de Cuvântul pe care Dumnezeu l-a vorbit prin gura prorocilor și apostolilor Săi, acela rămâne de fapt departe de lucrarea pe care Dumnezeu a descoperit-o în Cuvântul Său. Acel om umblă după poftele lui și nu urmează căile drepte ale Domnului.

În versetele 24 și 25 stau scrise cuvintele pline de îndemn pentru toți acei ce umblă din toată inima pe căile lui Dumnezeu: „*Iar a Aceluia, care poate să vă păzească de orice cădere, și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale, singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire mai înainte de toți vecii, și acum și în veci. Amin.*”

Noi mulțumim Domnului pentru că El se îngrijește de copiii Săi, încât ei pot sta fără vină în fața mării Sale. Noi mulțumim Domnului pentru suferința și moartea Sa. EL ne-a răscumpărat și noi suntem ai Lui. EL să binecuvânteze pe toți acei ce au auzit acum Cuvântul Său; aceasta este dorința mea în Numele Domnului Isus Hristos.

În textele anterioare am citit despre oameni care se aseamănă cu

Balaam, Cain și Core, care caută să ducă poporul lui Dumnezeu în rătăcire.

Noi, ca și copiii ai lui Dumnezeu, am recunoscut că unitatea noastră este în și cu Hristos și cu toți acei ce s-au spălat în sângele Mielului și au fost pecetluiți cu Duhul Sfânt pentru ziua venirii Domnului Isus Hristos. În timpul acesta, fiecare își găsește locul său. Fie ca toți copiii lui Dumnezeu să-și găsească locul lor în Hristos.

Sunt adânc întristat când mă gândesc că mulțimea așa zișilor creștini se îndreaptă spre cea mai mare decepție din viața lor. Ei nu se interesează de ceea ce are de spus Domnul Dumnezeu pentru generația aceasta, ci ei sunt satisfăcuți doar cu informațiile despre starea comunității în care se află ei. Așa cum au existat atunci oameni care nu au aflat absolut nimic despre lucrurile lui Dumnezeu descoperite lui Ioan pe insula Patmos, așa există și azi oameni care nu știu nimic despre descoperirea acestor lucruri. Da, au existat oameni care în zilele lui Isus au văzut totul și au auzit vestirea Lui, și totuși nu recunoșteau că Scriptura se împlinea înaintea ochilor lor. De câte ori nu am fost întrebat de ce nu au fost făcute publice aceste lucrări mari, pe care le-a făcut Dumnezeu. Eu vreau să răspund prin călăuzirea Duhului: aceste descoperiri adânci ale Cuvântului și a voii lui Dumnezeu nu sunt pentru cei necredincioși, ci pentru toți credincioșii adevărați, pe care i-a ales Dumnezeu pentru această lucrare (Isaia 8.16: *„Învește această mărturie, pecetluiește această descoperire, între ucenicii Mei.”*)

Ați înțeles și dumneavoastră vorbirea lui Dumnezeu? Ați recunoscut cu adevărat timpul în care trăim? V-a devenit Cuvântul lui Dumnezeu o descoperire vie? Ați folosit timpul dumneavoastră pentru a trăi o viață după care să culegeți roade în veșnicie?

Pe drumul nostru întâlnim tot felul de oameni. În versetele citite anterior am întâlnit oameni care ne pot împiedica în înaintarea noastră spre țintă. Pe calea aceasta există însă și alți oameni, despre care apostolul Pavel scrie în 1 Tesaloniceni 5.

Rugăciunea lui Pavel și a noastră este ca Domnul să ne dea înțelepciune, ca să deosebim de fiecare dată voia lui Dumnezeu și s-o împlinim conform Cuvântului Său. În 1 Tesaloniceni 5, apostolul Pavel ne îndeamnă ca să privim bine pe cei ce se ostensesc între noi, care ne cârmuiesc în Domnul și care ne sfătuiesc. Cu referire la ei, apostolul

Pavel spune credincioșilor: *„Să-i prețuiți foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor. Traiți în pace între voi.”*

O comunitate care dorește să devină o binecuvântare, trebuie să țină sus legătura păcii între mădulare. Dar ca aceasta să devină o realitate, trebuie ca fiecare în parte să primească pacea lui Dumnezeu, care este mai presus de orice înțelepciune omenească. Cel ce privește pe lucrătorii din Împărăția lui Dumnezeu așa cum îi vede Dumnezeu, acela se va bucura când Dumnezeu îi binecuvântează și îi poate folosi. Pe acei ce ne cârmuiesc în Domnul ar trebui să-i iubim în mod deosebit și să-i prețuim foarte mult.

Apostolul Pavel scrie mai departe: *„Vă rugăm, fraților, de asemenea, să muștrați pe cei ce trăiesc în neorânduială...”* Nu se admite ca tot felul de lucruri să pătrundă în casa lui Dumnezeu, pentru că în această casă există ordine, iar păcătosul, prorocul mincinos, răzvrătitul și curvarul nu rămân în Biserica celor drepecți. Sau că el se va subordona lucrării Duhului Sfânt pentru a trăi harul lui Dumnezeu și să fie adăugat la Biserica lui Hristos, sau el își va căuta un loc în altă parte.

Apostolul Pavel ne îndeamnă în continuare, îndemnându-ne ca să rămânem astfel până la venirea Domnului – 1Tesaloniceni 5: 14-24: *„... să îmbărbătați pe cei deznădăjduiți, să sprijiniți pe cei slabi, să fiți răbdători cu toți. Luați seama ca nimeni să nu întoarcă altuia rău pentru rău; ci căutați totdeauna să faceți ce este bine atât între voi, cât și față de toți. Bucurați-vă întotdeauna. Rugați-vă neîncetat. Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile, căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi. Nu stingeți Duhul. Nu disprețuiți prorociile. Ci cercetați toate lucrurile, și păstrați ce este bun. Feriți-vă de orice se pare rău. Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și: duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos. Cel ce v-a chemat este credincios, și va face lucrul acesta.”*

Am auzit cuvintele apostolului Pavel, un om chemat și călăuzit de Dumnezeu. Credința noastră este deci zidită pe învățătura apostolilor și prorocilor. Prorocul Isaia a vorbit mult despre calea Domnului și ne-a îndemnat prin Duhul Domnului, în capitolul 57:14: *„Croiți, croiți drum, pregătiți calea, luați orice piedică din calea poporului Meu! Căci așa vorbește Cel Prea Înalt...”*

Domnul este Acela care a dat această poruncă. Cuvântul Său trebuie să aibă întâietate și Planul Său trebuie împlinit. Pentru poporul Său trebuie creată o cale liberă și un drum ușor de parcurs. Însuși Domnul trebuie să ajungă să vorbească Cuvântul Său. EL a vorbit ca Cel Prea Înalt: „... *luați orice piedică din calea poporului Meu*”. Cum am auzit mai înainte, acest popor a întâmpinat în toate timpurile tot felul de obstacole pe cale, dar Domnul a trimis în continuu pe slujitorii Săi, pentru ca drumul acesta să fie croit din nou, să fie redat poporului fără nici o piedică.

Am amintit câteva exemple din Sfânta Scriptură. Domnul a trimis pe Moise, apoi s-a ridicat Balaam. Balaam a dus poporul Israel în rătăcire. Mânia lui Dumnezeu a venit peste ei, și ei au murit în număr de douăzeci și trei de mii într-o singură zi. Și Balaam era un proroc, dar el nu avea nici o însărcinare dumnezeiască. El nu poseda Cuvântul făgăduinței pentru timpul acela. El nu putea să aducă poporului Israel nici o binecuvântare. E adevărat că Domnul îi vorbise, dar la ce folosește o descoperire, dacă se trece pe lângă Cuvântul făgăduinței?

Adevărații mesageri ai lui Dumnezeu sunt proroci ai Cuvântului. Lor le descoperă Dumnezeu mai întâi voia Sa prin Cuvântul Său și îi călăuzește prin Duhul Său cel Sfânt. Oameni ca Balaam nu fac parte din poporul ales și chemat afară. Ei nu au parte de făgăduințele și binecuvântările pentru timpul lor. Ei sunt trimiși ai oamenilor, care, la rândul lor, nu fac parte din poporul ales. Balaam trebuia să blesteme poporul Domnului, cu speranța că acesta va pieri. Dar Domnul nu a permis acest lucru, și anume ca aleșii Lui să fie blestemați. Nu! Peste ei vine binecuvântarea lui Dumnezeu. Moise poseda pe „Așa vorbește Domnul!” pentru timpul acela, iar Balaam, fără însărcinare, fără Cuvântul făgăduinței, vorbea în contradicție cu Cuvântul descoperit. Orice bărbat, fie el predicator sau proroc, care este dispus să pună piedici aleșilor lui Dumnezeu, să-i blesteme, să-i bârfească sau să le pună obstacole în calea lor, mărturisește prin aceasta că el nu face parte din poporul lui Dumnezeu. Astfel de oameni vor cădea ei înșiși pe calea Domnului. Blestemul se va întoarce mai devreme sau mai târziu asupra lor.

În timpul lui Ieremia se ridicase un proroc cu numele Hanania. Ieremia vorbise în Numele Domnului, că poporul Israel va sta în robia babiloniană șaptezeci de ani. Hanania, care era proroc din Gabaon, a

zis: „*Peste doi ani voi aduce înapoi uneltele casei Domnului și pe toți prinșii de război...*” Poporul trebuia să decidă în acel moment, care din acești doi proroci spune adevărul prin inspirația Duhului Sfânt și care vorbește de la sine? Tristul adevăr este că masele ascultă întotdeauna pe cei ce prorocesc de la ei. Când Ieremia terminase cu prorocia și cu vestirea Cuvântului Domnului, l-au prins preoții, prorocii și tot poporul, zicând: „*Acum trebuie să mori!*” Pe Hanania, ei nu l-au prins, pentru că el vorbise la unison cu prorocii și preoții lor, pe placul poporului din timpul respectiv. Dar Ieremia pronunțase pe „*Așa vorbește Domnul!*” Ieremia a zis însă prorocului Hanania: „*Ascultă, Hanania! Domnul nu te-a trimis, ci tu insufli poporului o încredere mincinoasă!*”

În timpul împăratului Ahab au prorocit patru sute de proroci din Israel, în contradicție cu ceea ce Mica vorbise în Numele Domnului și pe baza descoperirii dumnezeiești. Ahab nu a întreprins nimic împotriva celor patru sute de proroci, însă cu privire la Mica, el a spus. „*Puneți-l în închisoare. Când mă întorc, mă voi ocupa de el.*”

Mica era așa de sigur de Cuvântul Domnului primit, încât a strigat după împărat: „*Dacă te întorci, atunci Domnul nu a vorbit prin mine.*”

În Noul Testament, Dumnezeu a chemat pe slujitorul Său, pe Ioan Botezătorul. Și în acele zile predicau mulți, dar în Ioan 1:7 citim. „*El a venit ca martor, ca să mărturisească despre lumină, pentru ca toți să creadă prin el.*”

Toți acei ce primiseră har de la Dumnezeu, ascultau pe trimisul Domnului. Oamenii trebuie să posede un duh de deosebire, ca să recunoască cine vorbește în Numele Domnului, prin însărcinare, Cuvântul Domnului, și prin aceasta pe „*Așa vorbește Domnul!*”, și cine vorbește de la sine.

Apostolul Pavel era așa de sigur de adevărul vestit de el, încât putea să scrie: „*... dacă vă propovăduiește cineva o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!*” El putea să zică: „*... pentru că n-am primit-o, nici n-am învățat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos.*” În scrisoarea trimisă către Biserica Efes, noi citim: „*... ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși.*”

Și astăzi se ridică tot felul de proroci mincinoși, apostoli și învățători, și se bucură de laudă din partea oamenilor, dar, în vestirea

lor, ei sunt falși, pentru că ceea ce învață ei nu corespunde cu ceea ce au vestit adevărații proroci, apostoli și învățători, prin descoperirea Domnului.

Toți trimișii lui Dumnezeu concordă în învățătură sută la sută cu ceea ce au vorbit slujitorii lui Dumnezeu în Numele Domnului. Unitatea noastră de măsură poate fi numai Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare trebuie să se încadreze în porunca Domnului: „*Croiți, croiți drum, pregătiți calea. Luați orice piedică din calea poporului Meu!*” Cea mai mare piedică pentru poporul lui Dumnezeu sunt învățăturile ne-biblice, babiloniene. Există numai o singură învățătură adevărată, descoperită prin Duhul Sfânt, despre orice temă biblică. Celelalte sunt numai răstălmăciri și tâlcuiri omenești. Rămâne ca dumneavoastră să decideți ori să tratați problema într-un mod superficial, amânând cu indiferență lucrurile lui Dumnezeu, sau să luați orice piedică de pe calea Domnului și să recunoașteți învățăturile biblice, și astfel să vă puneți de partea lui Dumnezeu. EL să ne dăruiască o privire clară în Planul și în Cuvântul Său pentru timpul acesta. Domnul să ne dăruiască deosebirea Duhului, pentru ca să putem deosebi clar Adevărul și autenticul de falsuri și imitații. Aceasta este rugăciunea mea în Numele Domnului Isus Hristos.

Amin!

Lucrând din însărcinarea lui Dumnezeu,

Fr. Frank